

a Mi lapunk

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasai Országos Szövetségének kiadványa

Célok, lehetőségek, eredmények

(Összegző számvetés a ciklus tükrében)

Ez történt, ezt tettük – mi áll tevékenységünk háttérében? Tehetnénk fel a kérdést magunknak és mindazoknak, akik kívülről szemlélik a régi munkahelyünk hagyományainak megőrzése, egykori munkatársaink összetartása, nyugdíjas éveink tartalmas eltöltése vagy éppen a rászorultak segítése érdekében tett erőfeszítéseinket.

A cím önmagáért beszél, hiszen mindennapi életünkben is jó és hasznos célokat próbálunk kitűzni magunk elé, de az sokszor kevés a teljesítményhez, azért tenni is kell valamit. Az aktív cselekvésen kívül megfelelő lehetőségek is kellenének, amelyek legtöbbször nem rajtunk múlnak, de az élet is igazolja, hogy ez nagyban befolyásolja munkánk sikerét, eredményességét.

De a lehetőségekért is meg kell küzdeni úgy, hogy elveinket, céljainkat nem feladva rugalmasan igazodjunk a megváltozott körülményekhez, és később is nyugodt lelkiismerettel vállalhassuk tetteinket. Ez nem könnyű feladat! E dilemma felvetése után összegeznünk kell, számot kell adnunk az elmúlt időszakban végzett munkánkról, amelyről egyébként minden évben az alapszabályunknak megfelelően már beszámoltunk, és azt a küldötték elfogadták.

Változó körülmények

Számomra kiindulási pont volt a 2007. március 28-i közgyűlés, ahol „közgyűlés a jubileum évében” címmel a 140 éves vám- és pénzügyőrség születésnapján ünnepségének beindításakor vetük át a stafétabotot nagynevű elődeinktől. Az alapvető célok mellett már akkor szándékként fogalmazzuk meg a szövetség kulturált elhelyezését, az adminisztráció korszerűsítését, számítógépes hálózat kiépítését, nyugdíjasaink erre történő képzését, a helyi klubok erősítését, a 4000 kilométeres térítésmentes buszos kirándulásokra vidékiek bevonását, szanatóriumi kezeléseik támogatását, éves étkezési jegyek biztosítását, az agilis aktivisták számának növelését, a megfelelő reszortosok kiválasztását, a szociális és kegyeleti terület figyelemmel kísérését, az aktív szervezet segítségét stb.

Most, 2017-ben egy újabb jubileumot (150 évet!) ünneplünk, de teljesen más körülmények között! Mert időközben egy ciklus, sőt egy korszak lezárult, amely jelentősen érintette nemcsak az aktív, hanem a nyugdíjas szervezet működését is. Bár az eredeti alapszabályunkban megfogalmazott célkitűzések, feladatok a nyugdíjasokra nézve nem változtak, de a jogszabályi és szervezeti keretek teljesen átalakultak, amelynek következtében nagy erőfeszítéseket követelt a szövetségtől.

Az eltelt tíz év a szervezet életében több változást jelentett, mint az előző időszak együttvéve. Ezt a munkát vállalta és végezte a mindenkori elnökség, a tisztségviselők és aktív tag-

jaink önzetlenül az országos parancsnokok változása, új alapszabályok, új megállapodások, a NAV megalakítása, az elnökök változása, az új szervezet ma is tartó átalakítása és az új adóügyi nyugdíjasokkal kiegészült országos szintű nyugdíjas szervezet kialakítása, működtetése közepette.

Büszkén kijelenthetjük, hogy ez elismerésre méltó tett volt, és köszönet jár azoknak, akik ebben tevékenyen részt vettek, és az aktív szervezet részéről is támogatták munkánkat. Mindez eddig három ciklust ölel fel, és megállapíthatjuk, hogy talpon maradván, folyamatosan megújulva újra itt vagyunk a 150. jubileumi év küszöbén.

Az elnökség tevékenysége

Munkánkat a jelenlegi ciklus alatt két alapszabály alapján végeztük, mivel időközben 2014 végére a törvényszék az új előterjesztésünket elfogadta. Ebben véglegesítettük a szervezet felépítését, a NAV GEI-hez igazítva megtartottuk a regionális felelősi reszortot, ugyanakkor az alapvető célok tekintetében megerősítettük a jogelőd szervek nyugdíjasainak összefogása, hagyományainak megőrzése, a helyi klubok működésének elősegítése, a szociális, kegyeleti, kulturális tevékenység folyamatos fejlesztése iránti munka jelentőségét.

A minden évben elfogadott munkaterv szerint megtartottuk elnökségi üléseinket. Ebben figyelembe kellett venni az időközben végbement szervezeti változások bennünket is érintő kihatásait. Különösen fontos volt a regionális szervezetek megszüntetése miatt az új vezetőkkel való kapcsolat felvétele, a

korábbi regionális nyugdíjas-találkozók helyett a megyei szintű találkozók szervezésének figyelemmel kísérése, a minket is érintő jogszabályok megismerése.

Az új helyzetben igen fontos lépés volt, hogy a NAV vezetője rövid időn belül megerősítette a szövetség működésének támogatását, amit új megállapodásban rögzítettünk. Az új megállapodást valamennyi NAV-vezetőnek tájékoztatásul megküldtük, hogy ezzel is segítsük munkánk megismerését. Az elkövetkező időszakban azonban szükséges lesz a Megállapodásban foglaltak konkrétabb megismertetése, hogy az egész országban egységes eljárást és gyakorlatot tudjunk kialakítani. Ebben fontos szerepe lesz a regionális felelősökön és klubvezetőkön kívül az újonnan kialakított kapcsolattartó személyek segítő támogatásának. Folyamatos kapcsolatot tartottunk a NAV felső vezetőivel, akik elnökségi ülésünkön személyes részvételükkel is megtiszteltek bennünket, ahol tájékoztatást adhattunk eredményeinkről és gondjainkról is.

Helyi klubok fontossága

Folyamatosan áttekintettük a helyi klubok helyzetét. Kiemelten fontos terület volt az adóági klubok országos szinten történő megalakítása, működtetése, amelyben adóági elnökségi tagjaink óriási munkát végeztek. Ezzel tulajdonképpen befejeződött az országos hálózatunk kiépítése.

Összességében ma már több mint 40 klubban mintegy 2200 tagunk vesz részt a munkánkban, de nem győzzük eleget hangsúlyozni, hogy szövetségünk az összes jogelőd szerv nyugdíjasát képviseli. A klubok vezetői és aktivistái kiemelkedő, önzetlen munkát végeznek társaik érdekében. Igen széles skálán mozgó programokat szerveznek a helyi adottságok és lehetőségek figyelembevételével.

Különösen nagy érdeklődés tapasztalható a kirándulások szervezésében, ahol igénybe veszik más klubok segítségét. A központilag biztosított támogatás mellett egyre több önköltséges lehetőséggel is élnek programjaik szervezésekor. Sajnos néhány megyében még nem sikerült megtalálni azokat a személyeket, akik felvállalnák a klub megalakítását, és egy-két „alvó” klub esetleges megszüntetését is indokolt lesz megvitatni.

Eredmények, gondok, feladatok

A folyamatosan változó körülmények miatt szinte minden évben azzal kezdtük küldöttértekezleteink beszámolóját, hogy az év átmeneti jellege miatt néhány témában kivárára kényszerültünk, és rugalmasan kellett alkalmazkodnunk az adott helyzethez. Ezt még tetézte az a tény, hogy jelentősen megnőtt létszámunk és néhány területen teljesen új gyakorlatot kellett és kell kialakítani.

Különösen érintette ez a pénzügyi területet, melynek gyakorlatával sokkal többet kellett foglalkoznunk, mint korábban. A felügyelőbizottság jelzéseinek is eleget téve igyekeztünk orvosolni a felvetett problémákat. Az igazságosabb elosztás érdekében a tagdíjat fizető klublétszám arányában próbáltuk elosztani a központi keretet. Ebben megerősítettük a regionális felelősök helyzetét, akiknek még külön feladat jutott abban is, hogy a megyei szintű vezetéstől eltérő regionális GEI szervezettel tartsák a kapcsolatot.

Továbbra is nehezíti e terület munkáját, hogy a költségvetési támogatásunk első részét minden év május tájékaán kapjuk meg (a többi később és ütemezve), így a tervezettség az I. fél évben nehézkes, mivel az erre az időre szükséges tartalékok nehéz „megsaccolni”. Ennek megoldási lehetőségét jeleztük a NAV vezetésének.

A szociális és kegyeleti ügyek rendezésére az alapítvány mellett (melynek sorsával kapcsolatban még mindig problémák vannak a törvényszékekkel) megalakítottuk külön bizottságunkat, amelyik új vezetéssel próbálja megoldani a rá háruló feladatokat. Itt is az új helyzethez kell igazítani a gyakorlatot, különösen az időbeli teljesítés rövidítésében.

Fontosnak tekintettük, és a továbbiakban is kiemelkedő jelentőségű a tagsági utánpótlás biztosítása mellett a meghatározott funkciók betöltésére alkalmas személyek megtalálása, kiválasztása. Sajnos megállapítható, hogy nem tolonganak társaink e társadalmi munkában végzett tevékenység sokszor hálátlan elvégzéséért...

Nagy sikerük volt és van az évente megtartott nyugdíjas-találkozóknak. A regionális szervezeti felállásban kialakult gyakorlatot a megyei szint visszaállítása miatt az elmúlt évben át kellett alakítani. Ezt néhol nehezítette a GEI regionális helyzete miatti átmeneti koordinációs zavar. Néhol szállítási problémák jelentkeztek, ami elsősorban a két jogelőd szervezet korábbi eltérő szintű elhelyezkedéséből adódott (pl. határvámhivatali klubok). Szintén egyeztetés szükséges az együtt vagy külön-külön tartandó összejövetelek szervezésével kapcsolatban. Itt befolyásoló tényező az eltérő távolság, a létszám nagysága, a rendelkezésre álló helyi lehetőségek. Külön kell foglalkozni a budapesti szervek találkozóinak áttekintésével a különösen nagy létszám, a sok eltérő szervezeti egység, a már jól működő hagyományos gyakorlat megőrzése, az eddig meg nem szólítottak bevonása érdekében. Tényként kezelhető azonban, hogy az átmenet ellenére a találkozók igen pozitív értékelést kaptak. Ez vonatkozik a KEKI által szervezett központi találkozóra is.

Bevált és tovább kell fejleszteni a javaslatunkra kialakított egy-egy hetes hévízi üdülési lehetőséget. Eddig 19 fő munkánkat segítő nyugdíjastársunk vehette igénybe jutalomként ezt a pihenést. Szintén e témában vetettük fel az elő- és utószezonban történő kedvezményes nyugdíjas üdülés visszaállítását.

Továbbra is fontosnak tartjuk a szervezetünk működéséről történő hiteles tájékoztatást. Ez A Mi Lapunk kiadványon és a honlapon keresztül naprakészen történik. Köszönet érte a szerkesztőknek és az igen aktív cikkíróknak, fotósoknak...

Jó lenne, ha az elkövetkező időszakban stabilizált helyzetben továbbra is aktívan ténykednének nyugdíjastársaink. Érdemes lenne elgondolkodni az új vezetésnek a „Kiváló klub” cím megvalósításáról és annak külön pénzügyi kerettel való ösztönző elismeréséről. Összegezve: az elmúlt időszakról megállapítható, hogy munkánkat próbáltuk önzetlenül, becsülettel a hagyományainkat megőrizve, a lehetőségek szerint fejlesztve végezni. Talán önmagáért beszél, hogy a NAV vezetése ezt számtalan elismeréssel is alátámasztotta. Köszönet érte, és továbbra is számítunk a segítségükre, mert támogatásuk példaként szolgálhatna más szervek részére is...

Mi ezt esetenként a Nyugdíjasokért emléklapettünkkel tudjuk honorálni.

Külön ki kell emelni azoknak az elnökségi tagoknak, reszortosoknak, klubvezetőknek, aktivistáknak a hozzáállását, önzetlen munkáját, akik hosszú idő óta fáradságot és időt nem sajnálva ténykedtek azért, hogy nyugdíjastársainkat segítsék és korábbi szerveink hagyományait személyes tetteikkel öregbítsék!

Tisztelettel és köszönettel kell lennünk azok iránt, akik személyesen meglátogatták rászoruló nyugdíjastársainkat vagy vettek részt kegyeleti szertartásokon. Mindez vonatkozik a zenekar tagjaira és a díszelgést biztosítókra.

Ezúttal is köszönöm mindenkinek őszinte, támogató segítségét!

Czikora András
ny. pénzügyőr vezérőrnagy
a NAV NYOSZ elnöke

150 éve alakult meg a Magyar Királyi Pénzügyőrség

Magyar királyi pénzügyőr
1867-ben

Magyar királyi pénzügyőr
1867-ben

Több testületi kiadvány témája a vám- és pénzügyőrség története, amelynek forrásanyagát az 1980-as évek közepétől kezdték összegyűjteni, ki- és felkutatni. Ma már saját múzeumunkban mutathatjuk be az idén 150 éves egyenruhás testület megpróbáltatásaitól kísért, kudarcokkal és sikerekkel teli történetét.

Meghatározó eseményként hivatkozunk minden visszaemlékezésnél az Ausztria és Magyarország között megkötött kiegyezésre, s a gróf Lónyay Menyhért pénzügyminiszter által 1867. március 10-én aláírt I. sz. körrendeletre, amelyben rendelkezik a császári-királyi (cs. k.) pénzügyőrségi osztályparancsnokságok megszüntetéséről és a magyar királyi pénzügyőrség megalakításáról. Formailag ezzel megalakult a bécsi pénzügyminisztériumtól független magyar pénzügyőrség.

Néhány gondolat az előzményekről. Az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc leverése után I. Ferenc József Magyarországot is az osztrák birodalom részévé akarta tenni, amelynek érdekében célul tűzték ki a katonai megszállás mellett az osztrák közigazgatási és pénzügyi rendszer kiterjesztését hazánkra. Ennek az átszervező munkának a részeként az osztrák császári és királyi pénzügyőrség vette át a harmincadhivatalok és a sófelügyelet tevékenységi körét, kiegészítve az újonnan bevezetett adókkal. Eltörölték a belső vámhatárt (Ausztria és Magyarország között), és visszahozták a dohánymonopóliumot. Ezzel együtt bevezették az addig nálunk ismeretlen fogyasztási adókat és jövedékeket. Ennek behajtását az osztrák császári és királyi pénzügyőrségre bízták. Korabeli forrás szerint „osztatlan ellenszenvet érzett az ország egész lakossá-

ga ezen többségében idegen, igen gyenge erkölcsi alapon álló testülettel szemben”.

A magyar pénzügyőrség megszerzése osztrák mintára történt, de a magyar nyelv hivatalossá tétele miatt alapvető igény volt egy magyar nyelvű és a magyar viszonyokra vonatkozó szervezeti és szolgálati szabályzat kiadására. Amikor 1868-ban megjelent, azt láthatjuk, hogy szinte csak lefordították az addig érvényes német nyelvű szabályzatot, bizonyos szükséges módosításokkal.

A pénzügyőrség szolgálati feladatai a közvetett fogyasztási adók (bor-, cukor-, hús-, ser- és szeszadó), az állami egyedárúságok (dohány, lőpor és salétrom), valamint a jövedékek

(bélyeg- és jogilleték, határvám-, lottó-, posta-, sóilleték), az illetékek és díjak közül (az út, rév- és híd vám, fémjelzési illeték) ellenőrzéséből tevődtek össze. Emellett más, főként közbiztonsági feladatokat is el kellett látnia a testületnek. Ilyen volt a határrendészet, a jövedéki kihágások megelőzése, azok nyomozása, sőt, tüzesetek és egyéb elemi csapások elhárítása vagy közveszélyes emberek megfékezése. Birodalmi és országhatár, illetve vámhatár őrzésével egészültek ki a feladatok.

Jelentős szempont volt a magyar nyelvű pénzügyőrök toborzása és képzése, mivel az adók behajtására az új államnak is nagy szüksége volt. Az induló államiság, az osztrákoktól átvett adók kíméletesebb beszedése, nemkülönben az addigi merev jogszabályok könnyítése megnövelte az állampolgárok adófizetési kedvét. Nem volt közömbös ugyanis a lakosságnak, hogy az adóbevételek ezentúl nemcsak az osztrákokat gazdagítják, hanem hazánk épülésére is szolgálnak.

B. Gados Júlia

Új lendülettel

Ebben az évben február 3-án tartottuk klubunk első összejövetelét. Először Fehérné Kovács Tünde mint klubvezető köszöntötte a megjelenteket, majd felkérte Varga Imre urat a levezető elnök szerepének betöltésére, tekintettel arra, hogy a klubgyűlésen vezetőséget is kellett választani. Ezt követően a klubvezető beszámolt a 2016-os esztendőről: személyzeti, pénzügyi és kulturális szempontból értékelve azt. Majd a 2017-es év programját ismertette, amit a tagság egyhangúlag elfogadott.

Ezután Varga Imre ismertette a választás szabályait, megszavaztuk a választási és a szavazatszedő bizottságot. Rövid technikai szünet után zajlott le a titkos szavazás, melynek eredményeként felállt a régi-új vezetőség kis változással. A program hivatalos részének zárásaként megválasztottuk és elfogadtuk a májusi országos küldöttgyűlésre delegált tagokat.

Ezt követően klubunk a nemrég tartott nemzetközi vámnapi alkalmából megemlékezett a szép kort (150 év) megért vám- és pénzügyőrségről az országos szövetség honlapján is olvasható, Bogschütné Gados Júlia tollából származó szép szavak felolvasásával.

Majd kötetlen beszélgetés és süteményezés következett, melynek során át lehetett lapozni a tavalyi év képes beszámolóit tartalmazó naplónkat, befizetni az idej tagsági díjakat, illetve jelentkezni legközelebbi programunkra, a mohácsi farsangolásra.

Fischer Péter
Pécsi Pénzügyőr Klub

Számvetés Kelebián

Öröndetesen sokan, negyvenketten vettek részt a Kelebiai Vámhivatal tanácskozó termében megtartott, s az immár hosszú évek óta hagyományá vált karácsony előtti klubösszejövetelen. Horváth Zoltán klubvezető köszöntötte a vendégeket és a jelenlévőket. Résztvételével megtisztelt bennünket Tánzos Imre, a NAVNYOSZ titkára és dr. László Éva pénzügyőr alezredes asszony, a Kelebiai Szolgálati Hely vezetője is. Tánzos úr rövid tájékoztatót tartott szövetségünk helyzetéről, László Éva asszony pedig tájékoztatta a jelenlévőket a NAV-on belüli megtörtént és várható szervezeti és személyi változásokról, a mögöttünk hagyott évben végzett teljesítményről.

Megköszöntem a vendégeknek a tartalmas tájékoztatókat és az egész éves hathatós támogatást, majd tájékoztattam a tagságot a 2016-os évre tervezett programok megvalósulásáról, és a következő évre vonatkozóan vázoltam a várható programokat.

Ezt követően került sor az ilyenkor szokásos kerek évfordulós tagtársak köszöntésére, akik plakettet, illetve kisebb értékű ajándéktárgyakat és Emléklapot vehettek át! Ők név szerint Mosó István, Füzesi Lászlóné, Farkas Ferencné, Maszlag Istvánné és Nagy Györgyné.

Mivel 2017. év elején taggyűlés keretén belül ismét vezetőségválasztásra kell hogy sor kerüljön, ezért választottunk háromtagú jelölőbizottságot, amely a február 24-én megtartandó taggyűlésig kikéri a tagság véleményét a jelöltekre vonatkozóan!

A hivatalos rész befejeztével következett egy nagyon tartalmas és finom ebéd elfogyasztása, majd baráti beszélgetések. Ilyen alkalmakkor természetesen mindig vendégül látjuk a szolgálatot ellátó pénzügyőr kollégáinkat is!

A találkozóról készült fotósorozatot a bajai klubtól átigazolt Farkas Ferenc kollégánk készítette, aki már profi szintre fejlesztette a fotózást! Köszönjük neki és kedves feleségének, Saroltának, hogy jelenlétükkel és ténykedésükkel segítik klubunk működését!

Horváth Zoltán
klubvezető

Szentkúti emlék

Talán sokan azonosulnak velem az átélt gyermekkori élmények kapcsán, mikor is drága nagymamánk elvitt bennünket a Szentkúthoz. Az akkori emlékek még ma is hűen élnek bennem: a vonattól való gyaloglás, a meleg, míg a kegyhelyhez értünk, hosszú volt az út. Éhes és szomjas voltam, de a tetthelyen kitérültem nagymamám kis barna bőrröndjébe, és benne az ízletes káposztás túrós lepény, mely éhségemet, a szentkúti hideg vize pedig szomjamat csillapította. A visszafelé út talán nem volt rövidebb, de annak éreztem, hiszen kaptam egy színesre festett görbe botot – egy idő után a kezem melegétől én is színessé váltam a bottal azonosulva.

Az egeri nyugdíjasklubtársaimmal ismét alkalmam volt ellátogatni Mátraverebély-szentkúti Nemzeti Kegyhelyre, melyet megújult formájában csodálhattunk meg. A szabadteri oltár mozaikkompozíciója különböző egyházi történeteket mutat be igazi fénypompával. Vele szemben a hegyoldal félkörívében látható a Boldogságos Szűzanya szobra gyönyörű virágkoszorúval díszítve. Ottjártunkkor misén vettünk részt, majd ezt követően Tihamér atya szerzetes kegyhelyismertetője mindenre kiterjedt, történetét a legendák és csodák színesítették. Szent László király lovas ugratása nyomán a ló patájának mélyedéséből forrás tört elő. A szentvíz fogyasztásához kapcsolódóan több csodálatos gyógyulás emléke maradt fenn.

Ebéd után a Ferences Galériába látogattunk el, az ott tapasztalt történetek megrendítőek voltak, valamint a kegyhelyről szóló filmvetítés is elgondolkodtató volt számunkra. Jó érzés volt megtapasztalni, hogy a kegytárgyboltban mindenki a szeretteire gondolt és vásárolt emléktárgyat, találtatta, vajon melyik tetszene igazán az otthon maradtoknak!

Emlékképpen a hatvan évemen túl immár magamnak vásároltam egy görbe botot, és könnyes szemmel gondoltam nagymamám ízes káposztás túrós lepényére.

A fordulatokban gazdag, felemelő, meghitt feltöltődés után folytattuk utunkat Tar községbe, az emlékparkba megcsodálni a sztúpa egész tájat uraló hófehér, impozáns épületét, mely aranyozott csúcsával már messziről felhívja magára a figyelmet. A sztúpa 1992-ben épült, hogy szellemi óriásunk, Körösi Csoma Sándor dicsőségét hirdesse. Az emlékpark és az emléksztúpa áldásos ereje a kívánságoknak rendkívüli erő ad, és ezt mi is megtapasztaltuk. Ismételten egy nagyon tartalmas és szép kiránduláson vettünk részt klubtagjainkkal közösen.

Kiss Lászlóné
NAV egeri nyugdíjasklub tagja

Beszámoló egy rendkívüli kirándulásról

Mitől rendkívüli egy szekszárdi és egy gemenci kirándulás? Hisz közkedvelt úti cél gyerekek, felnőttek, nyugdíjasnak. A NAV nyugdíjasklubjai eddig még soha nem szerveztek kirándulást egyidejűleg három klub részvételével. A fővárosi, a székesfehérvári és a Komárom-Esztergom megyei nyugdíjasklub tagjaiból állt össze az a csoport, összesen 49 fő, akik nekivágtak ennek az izgalmas útnak. Szervezésben ugyan egy kicsit jobban oda kellett figyelni, de számtalan előnyét is láttuk ennek a rendhagyó megoldásnak. A busz teljes kihasználtsága komoly költségkímélést eredményezett. Össze talákoztunk más szervek pénzügyőreivel, így a beszédtema sem a megszokott sablon szerint alakult. Tanulhattunk egymás szervezési taktikáiból, és még jobban odafigyeltünk egymásra, még fegyelmezettebben kellett betartani az időkorlátokat, hogy valamennyi betervezett program megvalósulhasson.

A fővárosiak Netye Mihály, a fehérváriak Dobos Károly, míg a komáromiak Szegedi Gyula vezetésével érkeztek. A budapestiek Székesfehérváron csatlakoztak a csoporthoz a fehérvári nyugdíjasokkal együtt.

Első úti célunk Szekszárd volt, ahol a város nevezetességei szinte a belvárosra koncentrálnak, így kényelmes sétával másfél óra alatt körbejártunk mindent, még egy kis kávézás is belefért. A Gemenci kisvasút 13 órakor indult, kellemes délutáni vonatozás várt ránk. Láttunk vaddisznócsaládot, delelő szarvasokat, de nagy élmény volt csak a táj szépségét felfedezni. Malomtető megállónál 20 percet állt a vonat, itt található a tanösvény, bemutatva a táj jellegzetes növényeit, fáit. Rövid

sétát követően visszatértünk Gemencre, ahol ismét buszra szálltunk, hogy az utolsó programunkra induljunk.

Jó húsz perc múlva érkezünk meg a Szekszárdi borvidék egy szép szőlőhegyi részére, a decsi Fritz-tanyára. Javában folyt már a hegyoldalon a szüret, de még maradt annyi öbor, hogy egy fantasztikus élményben legyen része a csoport azon részének, amely nemcsak ismerkedni akart a táj borászati történelmével, hanem a legjellegzetesebb borokat meg is akarta kóstolni. A szívélyes fogadtatást követően vonultunk a Fritz-tanya pincéjébe, ami inkább egy szentélyre, mint borospincére emlékeztetett. A bennünket fogadó vezető elmesélte, hogy a pincészet évszázados családi hagyományokra épül, mivel őseik a Baden mellett található Würmersheim községből származnak, és dokumentáltan már 1635-től kezdve készítettek bort. Számukra fontos a múlt, a sváb családi tradíciók tisztelése, ezt őrzik, s vizik tovább nemzedékről nemzedékre.

Háromfajta bort kóstoltunk, egy nem szokványos fehéret, egy különleges „fehér” rozét, majd a sort egy kiváló minőségű cabernet vörös zárta. Igazán nagyvonalú volt a pincészet, mert bárki kérhetett bármennyit a kedvenc borából. Finom, hagymás zsíros kenyér illatozott az asztalon, így a bor sem ártott meg senkinek. Ezt az élményt igazán sajnálhatják a csoport azon tagjai, akik ezen nem kívántak részt venni.

Újabb élményekkel feltöltődve indultunk hazafelé. Pihenésként megálltunk Cecén, ahol feltölthettük a már fogyóban lévő otthoni pirospaprika-készletünket. Székesfehérváron a csoport kétharmada búcsút vett a társaságtól, a Komárom-Esztergom megyeiek pedig este 8-kor érkeztek haza.

Semmilyen bonyodalmat nem okozott a három különböző szervtől érkező csoportos kirándulás. Mindenkinek csak javasolni tudom a kezdeményezés követését!

Dr. Major Mária

Eltelt egy év

A nyíregyházi adósklub 2015 márciusában alakult 16 fővel. 2017. január 1-jén taglétszámunk 53 fő. A klubunk jelmondata „Carpe Diem”, éld a mindennapokat, örülj a mának, légy önmagad. Jó néha találkozni a régi munkatársakkal, akikkel megoszthatjuk az örömeinket, de kibeszélhetjük a bánatunkat, és a fájdalom mindjárt csökken.

Ebben a korban már kevés új barátot szerez az ember, ezért féltőn őrzi a régieket. Jó volt látni, hogy milyen szeretettel készültek tagtársaink egy-egy foglalkozásra, és hozták a süteménykölteményeket, a kiskertek gyümölcseit. Ha jó volt az idő, „kerti partit” tartottunk, mindenki sürgött-forgott a tűz és a kondér körül, közösen készítve az ételt. Míg főtt a gulyás, a lecsó, vagy éppen csak szalonnát sütöttünk, ment az anekdotázás, a dalolás, néha hegedűszó mellett.

Minden összejövetelnek volt kulturális, történelmi része is. Beszéltünk március 15-ről, október 23-ról, készültünk a költészet napjára, de a húsvét és karácsony ünneplése sem maradt el, előadást tartva az ünnep tartalmáról. Egymást is megajándékoztuk az ünnepen egy-egy szaloncukorral feldíszített fenyőággal, csokitojással. A találkozások alkalmasak arra is, hogy gazdát cseréljenek feleslegessé vált könyveink, nippjeink, tárgyaink. Hátha valakinek még kedves lehet. A „börze” eddig még sikeres volt, minden darab új gazdára lelt.

A klub életében a fénypontot mindig a kirándulások jelentették. Az elmúlt évben két kirándulás volt. Bevettük Sárospatak és Diósgyőr várát, megnéztük a tengerszemet a hegytetőn, és Lillafüred cseppkőbarlangját. A kiránduláso-

kon megtett séta sokunknak a fiatalságát idézte, mert a rohanó évek és a munka mellett nem nagyon volt lehetőség ilyen felhőtlen kikapcsolódásra.

Az év eltelt, új nap virradt. Egy társunknak azonban már csak a temetőbe vihettünk virágot. Sajnos ez is az életünk része, mint a beteglátogatás vagy a hírek, hogy egy-egy társunk kórházi kezelésre szorul.

Ám míg lehetőségünk van, megbecsüljük az élet minden örömét, legyen az családi vagy baráti. Nagyon várjuk az új évet, a találkozást a volt munkatársakkal, a felhőtlen klubfoglalkozásokat.

Dr. Fazekas Jánosné
klubvezető

Feledhetetlen találkozások

Szeptemberben Adó Ági szolgálólányai találkozóra készültek Salgótarjánban. No, nem a nulladik típusúra, hanem a harmadik, testvéreire, az igazi barokk városba, Egerbe. Minerva tündérei eldöntötték, hogy mi legyen a magunkkal vitt ajándék. Bűbajos bohócfigura, amely finom levendulaillatával légtér-illatosítóként is funkcionálhat a megajándékozottnál. A kivitelezést – kb. 60 db – előbb kétkedés fogadta: hogy fogjuk mi ezt elkészíteni? A prototípus cukisága láttán megjött a készítőök öröme, jökedve, szorgalma, végül Gréti valóságos tömegjeleneget fényképezhetett a tárgyalóasztalon.

Elindultunk vendéglátóinkhoz, ahová elkísért bennünket a NAV Nógrád megyei igazgatója, dr. Gaál Zoltán úr, és régiófelelősünk Géczy Attila is, aki humorával ellensúlyozta az időjárás szomorú, őszi hangulatát. Megérkezésünkkor Csehné Gizikét és rokonszenves csapatát meglátva, a szintén egri születésű Kovács Kati slágere jutott eszembe, „a régi ház körül élni kezd minden”. Már nem az izgalom volt a jellemző a viszontlátásra, hanem az örömteli nyugalom, hiszen olyan helyre jöttünk, ahol szívesen és szeretettel fogadnak minket. A kedves,

ismerős arcokon nyomát sem láttuk a kötelező udvariasságnak, a személyes köszöntések valóban testvériesek voltak. A terített asztalok látványa felülmúlhatatlan, a retró szendvicsek tarkasága, a házi süтик illata varázslatos.

Számomra azonban mégis volt ettől bensőségeesebb érzés is, ami igazolja barátságunk őszinteségét, hogy Icus megosztotta velem magánéleti örömét. Elmondta, hogy sikerült boldogságra, társra találnia férje tragikus elvesztését követően, és ezt családja is elfogadta. A csodálatos hírt baráti öleléssel pecsételtük meg. Csapatunk másik tagjával Böbe osztotta meg hátralevő életének kívánságát, várakozását. Talán sikerül különleges befőtt- és lekvárkészítési receptjeit kiadatnia.

A nap folytatásaként – sokunk kívánságára – autentikus környezetben ismerhettük meg a városközpont egyik legnagyobb, különlegesen szép, klasszicista stílusú épületegyüttesét, amely 1740-től az érsek rezidenciája.

Programunk Sütő Margit vezetésével, a pezsgő hangulatú történelmi kisvárosban tett élő aniksszal folytatódott. Ennek fénypontja a Szent Miklós görögkeleti szerb templom, helyi nevén, a Rác templom volt. Mindannyiunkat elbűvölt a II. József személyes engedélyével, copf stílusban épült templom gyönyörűsége, gazdagon faragott, aranyozott ikonostázának látványa, az idegenvezető által ismerttetett szerb-ortodox egyházi szertartások szokásai. Mi is átléptünk a vörösfenyőből faragott Nők kapuján, hogy élményeink kincsesládában megőrizhessük a látottakat, hallottakat.

Visszatérve egri klubtársaink, testvéreink régi házába, jólesett a felrészített asztalok mellé lehuppanni, részesévé válni a jó hangulatú csevegéseknek, szendvics- és sűtífalatozásnak, szomjoltásnak. Feledhetetlen találkozónk végére érve megköszöntük Csehné Gizikének és népes családjának, hogy ünneppend varázstolták az együtt töltött napunkat. Kívánjuk, hogy minden nyugdíjasklubnak legyen része hasonló kapcsolattartásban.

Szilágyi Gáborné
klubtag

Sportos évzáró

A már hagyományosnak számító óév búcsúztatót december 29-én 26 fő részvételével tartotta a NAV Szombathelyi Pénzügyőr Nyugdíjas Klubja. A rendezvény kora délután kétórás tekepartival kezdődött a Rezgő vendéglő tekepályáján. Mindenki derekasan döntögette a bábukat. Közben a finom itókák mennyisége is szemmel láthatóan fogyott. A kellemesre sikerült sporttevékenység jó alapot adott a kitűnő babgulyás és a hozzá való ropogós sós stangli elfogyasztásához.

Ezt megelőzően Rózsa Róbert klubvezetőnk pezsgős pohárköszöntőjében visszaemlékezett az elmúlt év főbb eseményeire. Bók Mihály klubtagunk hozzászólásában méltatta a klub munkáját, és sok sikert kívánt 2017-re is. A vacsora utáni poharazgatás közben a szokásos finansztorik, a szép emlékek felelevenítése sem maradhatott el. Késő este lett, amikor elbúcsúztunk egymástól és az óévtől abban a reményben, hogy az egészség mellett ez a hagyomány is megmarad a következő esztendőben is.

Ezúttal szeretnénk megköszönni valamennyi tagunknak és a pártoló tagjainknak az egész évben végzett munkát és a lelkes támogatást. Sikerekben gazdag, boldog, víg új esztendőt kívánunk a lap minden olvasójának.

Szalay István
klubtag

Nyári emlék

Nyugdíjasklubunk tizennyolc fővel a Letenye melletti Kistolmácson tartotta soros találkozóját. Jancsi László és Soós László klubtagunknak köszönhetően nagyon finom halászlé és sült hal készült az éhes tagoknak. A ragyogó időnek köszönhetően az országos híró Csömödér-Kistolmács erdei kisvasút végállomásánál lévő tóban tagjaink közül többen is megfürödtek. A baráti hangulatú, főleg anekdotázással telt találkozó a késő délutáni órákban ért véget.

Táborfi Károly
Nagykanizsai Pénzügyőr Klub

Vezetőségválasztó klubgyűlés

A közösségi oldalra feltöltött fényképeket nézegetve az lehetett a szemlélő érzése, ez a nap arról szólt, hogy a klubvezető munkáját megköszönve megírkassák a delikvenst. (Ez sikerült is. Aki elolvassa az Emléklap szövegét, az látja, érzi, hogy milyen büszkeséggel vegyes meghatottság járt át. Köszönöm, hogy ilyen klubtársaim vannak!)

De nem rólam szólt a nap, hanem a beszámoló és vezetőségválasztó feladatok teljesítéséről, az idei év terveiről. Feladatainknak eleget tettünk, a 2016-os beszámolót és a 2017. évi tervet elfogadtuk, a vezetőséget négy évre megválasztottuk.

A vezetőség tagjai:

Horváth Attila klubvezető, Muzslai Jánosné klubvezető-helyettes, koordinátor, Lánci István Lászlóné kulturális, sportreferens, Mersits Ferencné szociális referens (az egészségüggyel is ő foglalkozik), Büki Ferencné pénztáros.

Reméljük, hogy a következő négy évben is tudunk szolgálni klubtársaink javára.

Horváth Attila
klubvezető

Klubnap a Kristályban

Városnézésre invitálta a Győri Pénzügyőr Klub a tagjait, az idei esztendő utolsó klubnapján. Az adventi ünnepekre díszbe öltözött győri belvárosi sétát és a forralt boros kóstolást követően a Kristály étteremben gyülekeztünk. A három hosszú sorban elhelyezett asztal egyike körül elfértek a pénzügyőr klubtagok, az adóági klubtagok két sort foglaltak el. Közeli és távoli ismerősök köszöntötték egymást, ünnepélyesen, csinosan kiöltözve a hölgyek, no meg a férfiak.

Az összevont nyugdíjas-találkozókat már többéves tapasztalat alapján szervezik a klubvezetők. Ennek hasznos oldalát jelentik a közösen szervezett programok, amelyek mindkét klub tagjait érdeklik. Az év végi közös találkozásokon mindig éri meglepetés a megjelent klubtagokat, így volt ez most is. A találkozó elején még meglepetés volt a terem egy szegletében fenntartott terület rendelkezése. Csak később derült ki a turpisság oka. Jócskán megtelt az étterem, csak itt-ott maradt pár üres hely. Pénzügyőrök részéről a betegségek miatt nem tudott eljönni pár kolléga. A megjelentek viszont örömmel köszöntötték egymást.

Először az Adóügyi Klub részéről Horváth Attila klubvezető köszöntötte a megjelenteket, s pár jubiláló klubtagnak csokor virágot és karácsonyi ajándékot adott át. A Pénzügyőri Klub részéről Bárkovics Sándor klubvezető köszöntötte a megjelenteket, köztük a megyei igazgatóság részéről Mogyorósi Attila alezredest, a Győr Városi Arrabona Klubtól Fenyvesi József elnökhelyettest, a NAV NYOSZ részéről Szobota Gyula pénztárost és Rózsa Róbert régiófelelőst. A jubiláló kollégákat, Szabó Jenőt, Obinger Ferencet és Hajszán Árpádot egy-egy üveg pezsgővel köszöntötte. A köszöntést követően a hangulat oldottabb lett, amihez némi köze volt a talpas poharak kiürülésének és a fenntartott helyen meglepetésként megjelent harmonikás együttes tagjainak.

A zenei hangulatban pár elszánt táncos keltette fel az érdeklődést és biztatta az asztaloknál helyet foglalókat egy kis „mozgásra”. Jó páran táncra is perdültek, míg mások az asztaloknál felkeresve az ismerősöket, kollégákat élményekkel teli beszélgetésbe elegyedtek. Ennek során elhangzottak a jövő évi programok igényei, az újabb találkozások reményében. Mindenki remekül érezte magát, a pénzügyőr asztalnál helyet foglaló pénzügyőrök, Hegyeshalom, Rajka, Vámoszabadi és Győr nyugdíjas vámosai vidámak voltak, majd táncra perdültek

páran a kolléganőkkel. A másfél órás zenei aláfestés fokozta a hangulatot, a vonatos tánclépésekkel asztalok között kigyózó sorhoz többen is csatlakoztak. A jó hangulat közben csak pár korosabb kolléga távozott, a többiek kitarítottak még a zenészek elvonulását követően is.

Jáni Lajos
pénzügyőr klubtag

Születésnap a szőlőhegyen

Egy szép verőfényes (vagy inkább kánikulai) napon a Somogy megyei Adóügyi Nyugdíjas Klub azon tagjai, akik nem a Balatonban áztatták magukat, vagy nem az unokákra vigyáztak éppen, felkerekedtek, hogy 75. születésnapjuk alkalmából felköszöntsék két klubtársukat.

Az ünnepségre a Kaposvárhoz közeli Szennában, egyikük szőlőbirtokán került sor. Érkezés után előbb a házigazda házába látogattunk el, mely igen romantikus helyen, a falu és az erdő szélén, egy dombon fekszik. Miután megcsodáltuk a háziak birkanyáját – mely az adóellenőri múlthoz viszonyítva kissé meglepő, de kétségtelenül nyugalmasabb elfoglaltságot jelent –, a tornácon megkóstoltuk az ünnepeltek által prezentált házi pálinkákat. E cikk írója a málna- és a barackpálinkát kóstolta (isteniek voltak!), a többiek szerint az egyéb fajtákat sem érthette kifogás.

A szőlőhegyre a vállalkozó szelleműek lovas kocsival, mások autóval mentek. A pincénél adtuk át az ajándékokat, a „Boldog születésnapot” feliratú zászlócskákat és a két gyönyörű (az ingyencek kedvéért: gyümölcsös-zselés joghurt és marcipánnal gazdagon díszített mogyoró) tortát.

A tortákat azonnal meg kellett enni, mielőtt a hőségben szétolvadtak volna.

A pincepörköltből és lecsós krumpliból álló finom ebédet a szőlőlugasban költöttük el, melyet az alkalomhoz illően színes luftballonokkal díszítettünk fel. Ebéd után került az asztalokra a hölgytagok által készített irtózatossá menyniségű édes és sós sütemény (ha még két napig maradtunk volna, akkor esetleg el is fogyott volna). Mindezt a házigazda saját termésű, különböző fajtájú boraival öblítettük le.

A délután a régi, munkahelyi emlékek, élmények felelevenítésével telt el, melyet a háziasszony helyi jellegzetességű nótáit színesítettek. (A helyi jellegzetesség a dalok szövegében volt tettenérhető). Tájékoztatót kaptunk arról is, hogy klubunk egyik vezetőségi tagja a Nyugdíjasokért elismerő oklevélben részesült.

Valamennyien jól éreztük magunkat ezen az ünnepségen – nem csak, és nem elsősorban az elfogyasztott italra tekintettel. Köszönet érte mindazoknak, akik a szervezésben, illetve a kivitelezésben bármilyen formában közreműködtek.

– ZAK

Elismerés

A NAV Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnöksége a 25. nemzetközi vámnapi alkalmából a nyugdíjasoknak nyújtott együttműködő támogatásáért

dr. Domonkos Ferenc pénzügyőr ezredest, a NAV Somogy Megyei Adó- és Vámigazgatóságának igazgatóhelyettesét,

dr. Fülöp Ferenc pénzügyőr ezredest, a NAV Tolna Megyei Adó- és Vámigazgatóságának igazgatóhelyettesét a Nyugdíjasokért emlékérem elismerésben részesítette.

Jeges januárban

A jeges, havas, ónos esős cudar időjárás többeket otthon marasztalt, így csak a legkalandvágyóbbak csúszkáltak be a Mátyás utcába a Fővárosi Pénzügyőr Klub szokásos hó végi összejövetelére. Januárban kétszer találkozhattunk, mert a tavalyi egyesülés után a VPOP Klub hagyatékaként megőrzött évzáró-évnnyitó estebéd beépült az új klub proramjainak sorába.

Szép számmal, hetvenketten vettek részt azon az eseményen a klubtagok, mert együtt (l)enni jó, bár az is igaz, hogy akkor csak hideg volt. Fájdalom, a házi sütemények ez alkalommal történő felvonultatásának kialakuló szép szokása viszont nem nagyon akar gyökeret verni az új felállásban, pedig háziasszonyok jócskán valának sorainkban. Mindössze ketten éltek abban a tévhitben, hogy ez szép és nemes dolog. Rendkívüli eseményként fogadtuk a 85. születésnapját ünneplő Jakab Sándorné nagyvonalú és kedves meglepetését: három finom csokoládétortát vágott fel, és kínálta meg a körülötte ülőket.

Különösebb izgalmat nem ígért a mostani klubgyűlés, leszámítva az odajutás kétesélyes kimenetelű körülményeit. De, ember tervez, Isten végez! Csak ott derült ki, hogy a bűfé zárva tart (a végén mégis kinyitott). Mégsem maradtak árván a klubtagok, mert hagymás zsíroskenyér savanyúságokkal, egy-két üveg bor csak előkerült valami csoda folytán (a varázslók: Kovács László és felesége, László Árpádné, Pálvölgyiné Szalai Tünde). Netye Misi felkonferálása után szabad volt a vásár. Közben Csík Bálint klubvezető és helyettese, Tánczos Imre

ismertette a közeljövő programjait, körbejártak a jelentkezési ívek a meghirdetett kirándulásokra, programokra, s a klubvezető felköszöntötte a kerek évfordulókat. Ám mindezek előtt meghallgattuk Tállai András államtitkár úrnak a nemzetközi vámnapi alkalmából kiadott levelét (fináncul ezt parancsnak hívják-hívták). Ígéretükhöz híven rövidre fogták a mondanivalót, hogy még időben, az erősebb útlefagyás előtt mindenki biztonságban hazaérhessen. Indulás előtt azért jutott még idő egy kis beszélgetésre, ahogy az már lenni szokott.

B. G. J.

Canossát jártam Kecskeméten

Igazam biztos tudatában állítottam A Mi Lapunk múlt évi júniusi számában megjelent egyik írásomban, hogy utolsó mohikánként már csak én vagyok életben a Komáromi Vámhivatal 1955-ös állományából. Egyik figyelmes olvasónk Kecskemétről, egy nyugdíjas-találkozóról közös ismerősünk útján tudomásomra hozta, hogy ezzel a kellően át nem gondolt kijelentéssel alaposan elvettem a sulykot, mert abból a nevezetes társaságból (utolsó előtti mohikánként) még ő is él.

Amikor megtudtam, hogy a létezéséről hírt adó nyugdíjas kollégát Neszt Ottónak hívják, nagyon elszégyelltem magam. Hogy is feledkezhettem meg a képzeletbeli névsorolvasásnál egykori kedves munkatársamról, akivel ráadásul a Temető utcai nőtlen szálláson hónapokig egy fedél alatt laktam? A feledékenységem miatti bocsánatkérésnek a történelemben egyszer már előfordult módját választva személyes megkövetésre szántam el magam, hasonlóan IV. Henrik királyhoz, aki a Canossa várában tartózkodó VII. Gergely pápához zarándokolt bűnbocsánatért. A teljesség kedvéért azonban hozzá kell tennem, hogy utazásom elhatározását megelőzően a 2016. évi nemzetközi vámnapi nyugállományú alezredessé előléptetett Neszt Ottó azt is megüzente, hogy szívesen látna kecskeméti otthonukban feleségemmel együtt. Ez a páros meghívás nem ért váratlanul, mert a pasaréti nyugdíjas-találkozóról jól ismerték egymást. Egy ilyen alkalommal avatta be Ottó a feleségemet a zöldborsófőzelék Kecskeméten történő elkészítésének a titkaiba. Azóta egyik kedvenc ételünk ez a híres városban is kedvelt eledel, amelyet a titokgazda iránti tiszteletből magunk között úgy nevezünk, hogy zöldborsófőzelék Neszt Ottó módra.

Kellő előkészületek után egy mindnyájunk számára kedvező időpontban elutaztunk Kecskemétre. Nagy meglepetésemre Ottó személyesen várt bennünket az állomáson, pedig egészségi állapotáról nem a legjobb híreket hallottam. A közelben található lakásán aztán megtudtam, hogy mindez már a múlté. Valóban voltak ugyan olyan időszakok az életében, amikor lábra sem tudott állni, de a sikeres orvosi beavatkozásoknak köszönhetően ma már kitűnő egészségnek örvend és nem látszik rajta, hogy december 1-jén már kilencvenedik születésnapját ünnepelte egy előkelő kecskeméti vendéglőben harmincfőnyi vidám társaság élén. Mostani állapotára tökéletesen illik egy nyomtatásban is megjelent tájékoztató róla szóló megállapítása: „Csodálatra méltó szellemi frissesség, remek humor, mosolygós, barátságos stílus jellemzi”. Nagy szenvedélyét, a természetjárást csak nemrégén hagyta abba. Kulturális téren való jártasságát bizonyítja, hogy ő volt az, aki hajdanán felhívta a figyelmemet Liszt Ferenc Les Préludes című szimfonikus költeményében rejlő szépségekre. Tudásvágy terén szó szerint megelőzte korát. A pénzügyőrséghez való felvételhez akkori nemhogy követelmény vagy előny nem volt az érettségi bizonyítvány megléte, hanem inkább hátrány. Ottó ugyanis a piarista gimnáziumban szerzett érettségijével „túlképzettnek” minősült, és protekciót kellett igénybe vennie ahhoz, hogy felvegyék.

Az első vizitünk Nesztéknél az etikett szigorú szabályait megszegve illetlenül hosszúra nyúlt, és lehet, hogy közben megkondukt a kecskeméti öreg templom nagy harangja, és mi a nagy beszélgetés közben észre sem vettük. Reméljük, nem ez volt az utolsó találkozásunk.

Kis

85 évesen is tekeri...

Alig öt éve jártam Balassagyarmaton Bratyinka Tibor pénzügyőr főhadnagy úrnál, amikor megígértem neki, hogy 90. születésnapján újra eljövök hozzá, és folytatjuk az anekdotázást a vámosok életéről.

Gondoltam bekukkantok hozzá a 85. születésnapján is, és megnézem, min ügyeskedik ma a hólepte portáján, mert az utcában igencsak nagy kupacokban áll a télfia ajándéka. A kerítés olyan hóvალasztóféle lehetett, mert az udvaron belül a járdákon egy gyermekvödörnyi fehérség sem volt, a macsek is gömbölyűen napozott a feljárónál, és a hobbivárához is söpört út vezetett.

Az ajtóban már Kati néni várta Blahó Peti, akinek külön sütött egy nagy tepsis sajtos pogácsát, és alig várta, hogy belekarolhasson Bozányné Nemes Rita klubvezetőbe, akivel annyi megbeszél-nivalója volt a „mi történt a múlt héten, Gyarmaton” fejezetből.

Mindenki együtt van, előkerült a házi szilva, a bor, a sütemény- és tortakompozíció, és kezdődhetett az ünneplés. A 85-ös! Aki kisfinánc korában valaha is járt az Őrs vezér téren, az aligha felejtí el a 85-ös számú buszt, amellyel kizötykölődött a VPI-re kellő vámtudomány és szeszismeret magába szívása céljából. Ma ez a tisztességes szám születésnapjára évfordulót jelent.

Életvidám, mosolygós ember fogadott minket, látni, hogy összeforrott családról van szó. A klub nevében Bozányné Nemes Rita egyedi emléklappal köszöntötte az ünnepeket, míg Blahó ezredes úr virágcsokorral kedveskedett a ház asszonyának. Tibi bácsi meg mesélt-mesélt a finánc hitvallásáról, az életéről. 1932-ben született Felvidéken. Átéltte a történelmet. A nagypapa nyakában ülve látta Horthy bevonulását Fülekre, 1955-től már aktív pénzügyőr volt, később a balassagyarmati határátkelőhely kirendeltségvezetőjeként ténykedett. Hallott a

„peresztrojkáról”, és aktívan részt vett a polgári értékrend kialakításában, ma pedig a nyugdíjas életpályamodellt gyakorolja. A múlt héten épp biciklivel ment az orvoshoz vérnyomást mérteni. Valamennyi fontosabb eseményt gyorsírással rögzíti a naplójában. Faggattam a hosszú házasság titkáról, amire csak annyit válaszolt, hogy 24-24. Amikor ő jött haza a szoliból, Katája ment a kórház szülészeti osztályára dolgozni, így mindennap más-más lett beosztva a konyhába. Nem úgy, mint a szlovák nagypapánál, aki magyar asszonya mellett nem értett csak szlovákul. Állandóan követelte a tájlellegű kaját, aj, aj, bábúská, nem kell mindig babocská, legyen inkább haluska. Lehetett kapálni a krumplit éjjel-nappal.

Lassan eljött a búcsúzás ideje. Mindenkire volt egy kedves jó szava. Nekem emlékül egy morzeábécét adott, mert Tibi bá még mindig ismeri a betűket ti-ti-tá-ul. Kati néni és Rita leírta a sajtos kifli receptjét, bízva abban, hogy valamennyi pénzügy-örhöz eljut a menyeei finomság titka. További jó egészséget kívánva köszöntünk el.

A kép alatt elbűjtattam a sajtosságot. Próbáljátok ki, mert nem lehet megenni.

Géczy Attila
(Attilko)

Sajtos-sós kifli

Hozzávalók:

70 dkg liszt, 1 kis pohár kefir, 2 egész tojás, 1 dl étolaj, 1 és 1/2 dl tej (langyosítani, 2 evőkanál cukorban felfuttatni az 1 csg. élesztőt), sajt, esetleg szeszámag vagy köménymag. Amíg az élesztő kel, addig 1 csg Ramát 1 púpozott evőkanál sóval habosra kikeverni. Összeállítjuk a tésztát. (Liszt, tojás, kefir, étolaj, felfuttatott élesztő.) Alaposan összegyúrjuk, nyolcfele vágjuk a jól kidolgozott tésztát (8 kis bucit csinálunk). Kettőt kör alakúra kinyújtunk, majd az egyiket megkenjük a sós Ramával, majd rátesszük a másik lapot. Derelyevágóval először elfelezzük, majd negyedeljük – 12 résznek kell kijönni belőle. Kifli alakban feltekerjük. A szélétől a közepe felé kell haladni. A többi lappal ugyanígy teszünk, tehát 48 darab kiflit kapunk.

A feltekerett kifliket sütőpapírral kibélelt tepsibe tesszük, a tetejét tojással megkenjük, majd reszelt sajtot teszünk rá. (Magszórhatjuk szeszámaggal vagy köménymaggal is.)

Szerkesztői üzenet

Kérem tisztelt tudósítóinkat, hogy a 2017 júniusában megjelenő lapszámunkhoz május 10-ig szíveskedjenek eljuttatni írásaikat és papír- vagy JPEG-formátumú fényképeiket az amilapunk2@gmail.com elektronikus levélcímre, vagy a NAV NYOSZ 1096 Budapest Mátyás u. 16. postacímre. Kérem továbbá, hogy a terjedelem ne haladja meg az egy oldalt (12-es betűméret, másfeles sortávolság). Honlapunk címe: www.navnyugdijasok.hu.

Végső búcsú

Tizenkilencen vettünk részt a Fővárosi Pénzügyőr Nyugdíjas Klub tagjai közül a 83 éves korában elhunyt Makai Gy. István nyugalmazott pénzügyőr ezredes temetésén szülőfalujában, Jászládányban. Az egyházi szertartás mellett volt kollégái és klubtársai nevében Tánccos Imre mondott búcsúbeszédet kedves munkatársunk, barátunk, klubtársunk koporsója előtt, alakját, életútját felidézve. Szerény, kedves lényére emlékezve kísértük utolsó útjára.

Isten nyugosztalja, adjon békét lelkének!

Zengő hangon mikrofon nélkül

Erre mondják, hogy nem láttam a fától az erdőt. Interjúalannyal való beszélgetés céljából országunk legtávolabbi csücskébe is elmentem, pedig ha szemfülesebb vagyok, egy lépést sem kellett volna tennem. Hiszen alkalmas beszélgetőtárs itt volt az orrom előtt, a fővárosi klubunkkal egy épületben, a IX. kerület Mátyás utca 16. szám alatt Durkó Sándor ny. pénzügyőr százados személyében.

- Néhány hónappal ezelőtt itt a klubban köszöntöttünk születésnapodon, így tudom, hogy 1931. október 10-én születél, de hogy hol, arról nem szólott a fáma.

- Békés város valamikori megyeszékhely szülőtte vagyok.

- Meddig éltél ott?

- Egészen tizenkilenc éves koromig. Iskolába is ott kezdtem járni, de tanultam később Kiskunfélegyházán is. Iskolai tanulmányaimat gimnáziumi érettségivel fejeztem be.

- Milyen gyermekkorod volt?

- Könnyűnek, gondtalannak egyáltalán nem lehet nevezni. Nagyon korán árvaságra jutottam. Alig voltam hároméves, amikor anyám meghalt. Felőttkoromig nevelőanya gondozására szorultam. Súlyos szívbetege miatt ez nem volt problémamentes. Kereső foglalkozást alig tudott vállalni. Az anyagi hátteret apám biztosította, aki a helyi, később a békéscsabai bíróságok telegkönyvvezető volt.

- Hogy lettél pénzügyőr?

- Ez elég banális történet. Nevelőanyámnak volt egy ismerőse, aki ismert egy pénzügyőrt. Így merült fel, hogy legyek én is pénzügyőr, ami 1952. december 1-jén meg is történt.

- Hol volt az első szolgálati helyed?

- A Fiumei úton, a Fővárosi VIII. ker. Pénzügyőri Szakaszon. Még jóformán bele sem melegedtem a munkába, máris bevittek katonának. Nem is akárhová, hanem a határőrséghez, ami azért volt rosszabb, mert a szolgálat kettő helyett három évig tartott. Így jutott idő egy tíz hónapos tiszthelyettesi tanfolyam elvégzésére. 1956-ban szereltem le őrmesteri rendfokozatban.

Vezénylések az élet megrontói

- Ezt követően visszakerültél a Fiumei útra?

- Változott a munkahelyem. Budára, a Föv. XI- XII. ker. Pénzügyőri Szakaszhoz kerültem. Rajtam kívülálló okok miatt a későbbiek során vezénylések következtében nagyon sűrűn változott a munkahelyem. Ez szakmai fejlődésemre nem volt jó hatással, mert mielőtt egy munkaterületet jól megismerhettem volna, máris máshova vezényeltek. Az alapfokú és a középfokú szaktanfolyamot ennek ellenére sikeresen elvégeztem.

- Talán volt azért néhány hivatal, ahol nem vezényeltként dolgoztál.

- Nem sok volt ilyen. Közéjük tartozik a 14. sz. Vámhivatal, az 1. sz. Vámhivatal, a Föv. IV- XV. ker. Pénzügyőri Szakasz és Föv. X-XVII. ker. Vám- és Pénzügyőri Szakasz. Ez utóbbi munkahelyemen éreztem a legjobban magam, innen vonultam nyugállományba 1986. november 30-án.

- Emlékezetem szerint az Őrszakasznál is dolgoztál.

- Igazad van! Parancsnokhelyettes voltam ott, de nem hosszú ideig. Ennél sokkal emlékezetesebb számomra a Tolna megyei Nagydorogra borkészletfelvételre való vezénylésem.

Feleség vidékről

- Megint valami kellemetlen história?

- Éppen ellenkezőleg, nagyon is örvedetes! Megismerkedtem egy ottani lánnyal, a Szekszárdi Földhivatalnál dolgozó Szegedi Máriával. Házasságkötést terveztünk, de a lakáskérdésünk nem volt megoldva. Ekkor jött segítségünkre Sisak György pénzügyőr őrnagy, akkori fővárosi parancsnok, aki Újpesten, egy pénzügyőrségi objektumban lakáshoz juttatott, az egybekelésnek így már nem volt akadály. Sőt, annyira jól alakultak dolgok, hogy ifjú nejem áthelyezéssel a Pest Megyei Földhivatalhoz került.

- Mióta laksz a Mátyás utcában?

1968. május 31-én költöztünk ebbe a tágasabb, komfortosabb lakásba. Én most is itt élek, sajnos már csak egyedül, mert feleségem 2011. május 26-án meghalt.

- Gyermeked van?

- Igen, egy lány, aki 1960-ban született. Jelenleg családjával Svédországban él, beteggondozóként dolgozik, a férje nyugdíjas. Minden évben meglátogatnak. Két unokával és két dédunokával ajándékoztak meg.

Népszerűség

az idősek klubjában

- Klubösszejöveteleken hallgatva versmondásodat vagy egyéb szöveg felolvasását, figyeltem arra, hogy milyen gyönyörű orgánnummal, beszédhanggal rendelkezel. Nem akarod jobban kiaknázni ezt a kivételes adottságodat?

- Talán nem is sejtet, hogy nyitott kapukat döngesz. A feleségem halála lelkiileg nagyon megviselt. Ezt látta rajtam a házi orvosom is. Azt tanácsolta, hogy keressék magamnak valami olyan elfoglaltságot, amely kedvező irányba tereli a figyelmemet. Így kerültem a lakásomhoz közeli Knézich utcában működő idősek klubjába, ahol az évek során szinte főszeplő lettem. Verset mondok, saját írásaimat olvasom fel, névnap, születésnap köszöntőket, nekrológokat írok. Szerkesztő korodban neked is küldtem humoros írásaimból egy csokrot... Nem voltál vevő rájuk.

- Valószínűleg az alkotásaidat nem tartottam elég érettnek, hiszen akkoriban alig múltál hetvenéves. Ezért is érdemes volt más közegbe kerülnöd, ahol jobban megbecsülnek.

- Nincs is okom panasza! A szerepléseimmel való elégedettséget bizonyítja, hogy többször is beneveztek szavalóversenyre. Egy ilyen alkalommal volt lehetőségem elmondani Kosztolányi Dezső Üllői úti fák című szép versét, melynek az utolsó sorai ragadták meg legjobban a főleg szépkorúakból álló hallgatóságot:

Hova repül az ifjúság?

Feleljetek, bús lombú fák,

Üllői úti fák.

Nagyon kedvelnek engem az idősek klubjában, és azt mondják, hogy velem megspórolják a mikrofont, mert a hangom erősítés nélkül is betölti az egész termet. Én is jól érzem ott magam, és ha ezt a beszélgetést befejezzük, éppen oda indulok ebédelni.

- Ehhez jó étvágyat kívánok! Örülök a sikereidnek. Ahogy látom, egy kicsit lassú már a járásod. De ez nem baj. Szólásmondással kezdtük, fejezzük is be azzal: lassan járj, tovább érsz!

Kís István

Zalai hepehupák

Interjú Tarr János 90 éves nyugdíjas pénzügyőr főhadnaggal

– *Köszöntelek Jani bácsi, és köszönöm, hogy fogadsz, ahogy illik egy „öreg finánchoz”, pálinkával, amit a saját gyümölcsösödből kétékezi munkáddal gyűjtöttél, és gondos odafigyeléssel készítettél el. Első kérdésem, mikor és hol születted, milyen családban nőttél fel?*

– 1926. július 12-én, Bejc nevű községben láttam meg a napvilágot, ahogy mondani szokták abban az időben. Akkor még önálló község volt Bejc, a mai napon már Bejcgartyányos néven a két község összevonásával lehet megtalálni a térképen Vas megyében. Kilencen voltunk testvérek, 4 lány és 5 fiú, én voltam sorban a hetedik, már sajnos csak egy lányhúgom él. Szüleim földművelő kisbirtokosok voltak, és ebből a tevékenységből éltünk. Fiatalkoromat itt töltöttem, segítettem a gazdaságban a szüleimnek.

– *Meddig maradtál a családdal, és hogy alakult későbbi sorsod?*

– 1945-től beálltam molnárinasnak, és 1947-ben kaptam meg a segédmolnár kinevezésem. A Pinka-parti malmokban dolgoztam, a Perl és Fritz malmokban. Főleg Vaskeresztes emlékezetes, ahol 1948-ig dolgoztam, és szép emlékek kötnek ehhez a tájhoz és emberekhez, akiket ott megismertem. 1948–1951 között már Budapesten és Szombathelyen (Lipárt) gyakoroltam a szakmám a hengermalmokban. 1951 nyarán bevonultam katonának, három hónapot a bodajki táborban töltöttem el, innen egyenes út vezetett a pénzügyőrséghez.

– *Mikor és hol léptél be a testületbe?*

– 1951. december 10-én a zalaszentgróti pénzügyőr szakaszban kezdtem a pályát, és 1952 szeptemberében már Budapesten alapfokú szaktanfolyamon voltam egészen 1953. április 4-ig. Ezt követően, ahogy abban az időben lenni szokott, több pénzügyőri szakaszon szolgáltam, főleg Zala megyében, mint Pacsa, Lenti, hogy csak a nevezetesebb helyeket mondjam. Lentiben történt meg velem egy sajnálatos esemény, hogy pénzügyőr lételem tekintet nélkül az ÁVO lefogott, és a bátyámra nézve kellett volna terhelő vallomást tennem. Ezt én nem vállaltam, így egészen 1956-ig megfigyelés alatt tartottak. 1956 nyarán az ÁVO megkeresett, és konszolidált, elismerték a jogtalan eljárásukat. Ekkor már Pacsán szolgáltam. Itt, ebben az időben elvégeztem az általános 7-8. osztályát, mivel nekem csak hat elemim volt. 1956. év őszén a friss tudással felvértezve beiratkoztam Zalaegerszegen a Gazdasági Középiskolába, és 1960-ban sikeres érettségi vizsgát tettem.

– *Hol szolgáltál ebben az időben, hogy volt időd dolgozni és tanulni egyszerre?*

– Ekkor már Zalaegerszegen szolgáltam mint törzsőr-mester beosztott, és ez tette lehetővé számomra a munka melletti tanulást. Zalaegerszeg lett az a hely, amely a család és az én számomra is megnyugvást hozott, ahová egész későbbi életem köt. No, de térjünk vissza a kronológiai sorrendhez, mivel már az érettségi is a zsebemben volt, és találkoztam a szerelemmel. 1962. július 31-én megnősültem, életem párja a mai napig velem van jobban és rosszban. Kámán Magdolna alsó tagozatos tanítónaként dolgozott, aki alárendelte a saját érvényesülését a családnak. Három fiúgyermekünk született. Elsőként 1963-ban János, aki a pénzügyőr szakmát választotta, és a Zalaegerszegi Fővármihatal parancsnokaként ment nyugdíjba, s közben jogi doktori diplomát szerzett. Az ő fia viszi tovább a pénzügyőr hagyományt a családban, a NAV Pest megyei Igazgatóságán, Budapesten dolgozik, s a fővárosban él. Második fiam, Gyula 1964-ben született, és ma a ven-

déglátásban dolgozik. Harmadik fiam, Tamás 1967-ben született, műbútorasztalos szakmát szerzett, talán ez vezetett oda, hogy hajómodellező lett, és büszkén mondhatom, hogy kétszeres Eb-bajnok, jelenleg karbantartó egy iskolában itt, Zalaegerszegen.

A Zalaegerszegi Vám- és Pénzügyőri Szakaszban 1968-ban kineveztek szabálysértési előadónak. A későbbi időkben is mindig ez a szakterület töltötte ki a napjaimat, hol előadóként, hol beosztottként dolgoztam. Ebben az időben jelentek meg a testületben a „doktorok”, azaz a magasabb iskolai végzettségűek, így 1974-ben kerültem újfent abba a helyzetbe, hogy kineveztek, majd 1975-ben ismét beosztott lettem. A lényeg, hogy 1981 júliusában főhadnagyként helyeztek nyugállományba.

– *Okozott-e törést benned ez a sok „hercehurca”, ami 1968-tól 1981-ig jellemezte a pályád?*

– Nem mondom, hogy örültem, dehogyl! De aki ezt a pályát választja, mint én is, ki van téve ilyen megpróbáltatásnak. Ahogy mondtuk, „a parancsot meghágni nem lehet, mert szaporodik”. Hála az égnek, olyan jó főnökeim voltak, akik elismerték a munkámat, és 1982 májusában visszahívtak, így nyugdíjasként 1993-ig karbantartóként dolgozhattam a Zalaegerszegi Szakaszban azokkal a kollégáimmal, akik aktív pénzügyőr életem részét képezték. Ma már az 1972-ben vásárolt hegyi birtokom teszi ki a mindennapi tevékenységemet, ahol szőlő-, gyümölcs- és zöldségtermeléssel foglalkozom. Ez segít a jó kondíció megőrzésében.

– *Jani bátyám, köszönöm az interjút, és utolsó kérdésem a pénzügyőr nyugdíjasklubbal kapcsolatos. Tudom, hogy megalakulása óta tagja vagy a klubnak, mit üzensz a „fiatalabb nyugdíjasoknak”?*

– Egyszerű, amit mondok, együtt lenni jó!

– *Köszönöm a beszélgetést, és remélem, még sok programot együtt élünk meg magunk és kollégáink örömeire.*

Rózsa Róbert
régiofelelős

Mi ott voltunk!

1986 áprilisában, de különösen május–júniusban volt egy különleges okmány, amely a kiviteli ellenőrzés elmaradhatatlan kelléke volt. Ez volt az úgynevezett „sugárpapír”, amelyet kért a német kamionos és a holland egyaránt, és a vasutas is csatolta a fuvarlevelekhez. Főleg élelmiszer-szállítmányoknál követelték meg a dokumentumot. Katonák, piros váll-lapos polgárvédelmiek állították ki, akik barna dobozos műszerekkel vizsgálták a háttérsugárzást.

Félreértés ne essék, akkor mi sem tudtunk semmit a csernobili atomreaktorban történt robbanásról és a sugárzás káros következményeiről.

Csak annyi volt a hír, hogy valahol valami történt, és hogy később valahol valami baj ne legyen, mérni kell a szennyezettséget. Salgótarjánban is mértek a műszerek, a papírok dokumentálták, mi pedig ott voltunk – pecsételtünk és vámkelteltünk!

Személyes érintettségem lévén erről többet nem írok.

Géczy Attila (Attilko)

MEMOÁR

Rövid visszatekintés a nyugdíjasokkal eltöltött 24 év sikereire, kudarcaira

Hatvan évvel ezelőtt lettem pénzügyőr. A beregi részen Vásárosnaményban. Zöldruhás, igazi „mezei finánc”, sima vállalppal. Őrnagyként mentem nyugdíjba a Baranya-Somogy-Tolna megyei parancsnokság helyettes parancsnoki beosztásból. Pénzügyőr dinasztiát csinálva a családban, hiszen a lányom pénzügyőr őrnagy (kiemelt főreferens), férje úgyszintén pénzügyőr Pécssett.

1992. december 28-án Pécssett 17 fővel – kezdeményezésemre – megalakult a Pénzügyőr Nyugdíjas Klub. Dr. Sente Gyula barátunk sugallta azzal, hogy Budapesten létrejött az Egyesület, és lehet csatlakozni. Örömmel tettük. Mi voltunk a „vidéki első”. Egyhangú javaslatra vállaltam a klubvezetést. Néhány hónap eltelte után 1993 márciusában meghívást kaptam az első egyesületi küldöttértekezletre, és nagy megtiszteltetésként beválasztottak az elnökségbe. Azóta vagyok elnökségi tag. Érdekvédelmi-érdekképviselői reszortfelelős lettem. Mindig igyekeztem aktív lenni, kezdeményezni, és tényleg a nyugdíjasoknak, magának a szervezetnek az érdekét képviselni. Magam kopogtattam Arnold Mihály országos parancsnoknál, és kértem, hogy a VPOP adja meg a nyugdíjasainak, amit a másik pénzügyi szervnél megkapnak. Sikerenek tekinthető e kezdeményezésem, mert a nyugdíjasok egyfajta nyugdíjkiegészítésnek tekinthető, több ezer forintos étkezési utalványt kaptak néhány évig.

A pécsi klub példás működése eredményt hozott, ugyanis a régióban sorra alakultak meg – „bábáskodásom” mellett – a klubok: Somogy megyében pl. három is volt. Sajnos, hogy csak volt! A klub csatlakozott a Pécsi Városi Nyugdíjas Egyesülethez, élvezve nyolc évig annak előnyét: programunkkal sikerrel pályáztunk, így több százezer forintot nyerve többnapos kirán-

dulásra vittem el klubomat a gyönyörűsége szatmár-beregi szülőhelyemre. Ingyen, megtéve 1600 km-t a testületi busszal. Sokáig emlékezetes marad a résztvevőknek. A csatlakozás révén a NYOSZ-nak is tagja lettünk – élvezve annak összes előnyét.

A közigazgatási régiók megalakulásával lettem az elnökségben régiófelelős, a klubvezetést is megtartva. 2010-ben Pécs lett Európa Kulturális Fővárosa. Országosan meghirdettem „Írány Pécs!” jelszóval a kampányunkat, és hívtam a klubokat, látogassanak el hozzánk. Jöttek is, szinte „özönlöttek”, mi pedig nagy lelkesedéssel és örömmel fogadtuk őket. Ezek a látogatók nagy sikerélményt jelentettek közösségünknek.

2011. A NAV létrejött. Integráció. A régiófelelősség még nagyobb feladattá lett. A klubvezetésre 2013-ban így már nem jelöltettem magam. Kellő előkészületek után, pénzügyőr közreműködéssel 2011-ben Pécssett – elsőként az országban – megalakult az Adóügyi Klub. A következő évben pedig a másik két megyeszékhelyen is. Ez is nagy sikernek számít. A klubok működését mindig figyelemmel kísértem, iránymutatásaimmal elősegítettem – és segítem ma is.

Feladatcentrikus és mindig „odafigyelő” voltam és vagyok. Szociálisan érzékeny, és mindig támogattam a rászorultakat, látogattam a betegeket, vittem a csomagokat az özvegyeknek. Felkérésre jó néhány nyugdíjas temetésén elmondtam a búcsúszavakat magam és a nyugdíjastársak nevében.

A közelmúltban megszólítottam az elnökség tagjait azzal, hogy „Szerezzük vissza az 1%-ot!”. Mert NAV-adós „szakértővel” egyetértésben úgy értékeltem a helyzetet – megfelelő hivatkozásokkal –, hogy pozitív hozadéka lehet.

A fenti rövid, személyes jellegű emlékiratot – abban csupán néhány eseményt kiemelve – azért írom meg és teszem közzé, mert úgy mond „mért földkőhöz” érünk, s ilyenkor egy kicsit vissza kell hogy tekintsünk, értékeljünk, hogy mi minden is történt velünk, és egyáltalán – mit tettünk. A szövetségben választások lesznek. A választáson túl, megállunk egy kicsit visszatekintve, értékelünk, megújulva kitűzzük az újabb célokat és feladatokat.

Ebben az évben igen sok „kerek évfordulás” esemény lesz, természetesen az én életemben is. Ezek a következők: 150 éve, hogy megalakult az egykori pénzügyőrség, amelynek 60 évvel ezelőtt (1957-ben) lettem tagja. 25 éve alakult meg a szövetségünk (1992-ben Egyesület néven), és ugyancsak 25 éve alapítottuk meg a legidősebb vidékit, a pécsi pénzügyőr klubot. Magamról még annyit, hogy ebben az évben éppen annyi éve vagyok nyugállományú, mint amennyi évet szolgáltam az egykori – szeretett – testületünknel, a vám- és pénzügyőrségnél.

Varga Imre régiófelelős

GYÁSZ

Előző lapszámunk megjelenése óta

Sebők Ferencné (Takács Erzsébet) ny. pénzügyőr zászlós (60) soproni, **Harasztosi Sándor** ny. pénzügyőr főhadnagy (78) barcsi, **Szabó Lajos** ny. pénzügyőr alhadnagy (81), **Fekete Sándorné** ny. adótisztviselő (69) kecskeméti, **Makai Gy. István** ny. pénzügyőr ezredes (83), **Palik Béla** ny. pénzügyőr őrnagy (86), **Beretka Imre** ny. pénzügyőr törzsszászlós (63) budapesti, **Szilágyi Gyuláné** ny. közalkalmazott (85) kisvárdai, **Damcsák Józsefné** ny. pénzügyőr törzsszászlós (74), **Márton Lajos** ny. adótisztviselő (85) nyíregyházi, **Gulyás-Szabó Tamás** ny. pénzügyőr őrnagy (64) orosházi, **dr. Rózsa Ernő** ny. igazgató (78) miskolci, **Iván József** ny. pénzügyőr alezredes (87), **Németh István** ny. pénzügyőr százados (68) győri, **Kuk Gyula** ny. pénzügyőr alhadnagy (82) záhonyi nyugdíjastársunk elhunytáról kaptunk értesítést.

Nyugodjanak békében!

Helyesbítés

Az előző lapszámunk gyászrovatában megjelent szöveg helyesen:

Farkas Sándor Árpád ny. pénzügyőr őrnagy (64).

Az elírásért elnézést kérünk.

a Mi lapunk

Kiadja a VIVA Média Holding, 1135 Budapest, Szegedi út 37–39. Telefon: 288-7700 • Felelős kiadó: Moldován Tamás vezérigazgató
• Felelős szerkesztő: Czikora András, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnöke • Szerkesztő:
Bogschütné Gados Júlia • Szerkesztőbizottság: Dr. Kaizinger Tibor, Géczy Attila, Horváth Zoltán, Varga Imre, Dr. Bálint László György